

erindres, at om end vistnok hyppigere Befordringer bidrage deres Deel til Forøgelse af Brevverlingen, kan Postvæsenet dog ikke ved Søbefordringerne bespare nogen af Landposterne, hvilke meget mere paa flere Steder foranlediges ved Søbefordringerne, for at disse kunne benyttes i større Udstrækning end alene mellem Havn og Havn. Det vil letteltigen skjønnes, at ikkun en lille Deel af Portoen for saadanne Forsendelser kan blive tilbage for Postvæsenet, naar deraf skal afholdes først 2 s. pr. Lod for Søbefordringen og dernæst Udgiften til en væsentligt for disse Forsendelser oprettet Landpost. Forsaavidt derfor de tilskits affendte Breve, hvad vistnok for en stor Deel tør forudsættes, vilde have tilflydt de ordinaire Poster, naar ingen anden Vej var aabnet, medfører Søbefordringen for Postvæsenet et ligefrem Tab af Indtægt, foruden den Udgift, der, som anført, tildeels derved foranlediges. Ligefom den fastsatte Betaling saaledes fra Postvæsenets Side maa ansees for meget rigelig, saaledes synes ogsaa en Fragt af 2 à 3 Rbd. for Collis som Brevpostens at være rundelig for Skibet, som under sædvanlige Omstændigheder i Virkeligheden ikke har anden Uleilighed dermed, end at Styrmanden ombord modtager den, henlægger den paa det bestemte Sted og atter udleverer den ved Ankomsten. Man skal endnu ikkun bemærke, at Betalingen i de allerfleste Tilfælde vil udgjøre det fastsatte Maximum.

Der er derfor ogsaa fundet saa meget mere Anledning til at holde de saakaldte Kassebreve udenfor Beregningen, hvilke derhos sjældent udgjøre noget stort Antal og i practisk Henseende vanskeligt kunne inddrages under Dpgjærelserne.

2. Med indenlandfse Skibe er hidtil ikke i Reglen forsendt Pakkepostfager. Man har Exempel paa, at Befordringen deraf er negtet, medens der med vedkommende Skib regelmæssigt befordredes postpligtige Forsendelser. Forsaavidt i Fremtiden Pakkepostfager maatte blive befordrede paa den omhandlede Maade, ville de dog neppe blive af betydeligt Omfang og vedkommende Rhederi bør i hvert Fald ikke tillægges nogen høiere Betaling for Befordringen deraf, end efter den af Postvæsenet selv anvendte Portotaxt for en saa stor Vægt, som de befor-

brede Forsendelser tilsammen udbringe, hvorved Fragten i Reglen vil blive høiere end for et lige Quantum privat Fragtgods, Postemballagen endog medregnet.

Hvad i det Hele Søforbindelserne med de fjernere indenlandfse Steder angaaer, saasom Bornholm, Bilandene og Vestindien, maa erindres, at vedkommende Skibe paa disse Farter ikke hidtil have havt nogen Fortjeneste ved Postbefordringer.

Ligefom endelig Regjeringen fastsætter Søtaxter, t. Ex. for Breve til fremmede Stater, navnlig oversøiske Lande, saaledes vil Loven med Hensyn til Godtgjørelsen for Skibsbefordringer ikke kunne ansees bindende enten for saadanne særdeles Tilfælde eller forsaavidt Forholdet ogsaa i denne Henseende efter Omstændighederne maa ordnes ved Overenskomst med Udlandet.

Sluttelig skal man bemærke, at det ifølge Dplysninger, som for nogle faa Aar siden ere indhenteede angaaende Udlandets Bestemmelser med Hensyn til Skibsbreve og Søbefordringer af Posterne, maa antages, at de i Lovudkastets §§ 12, 13 og 14 derom optagne Forfrifter enten stemme med eller ere mere favorable for Skibene end de fremmede Love i denne Henseende.

§ 15.

Da det maatte ansees tvivlsomt, hvorvidt Lovens Behandling paa Rigsdagen og den derpaa beroende Fabrikation af Frimærkerne maatte kunne tilendebringes saa betimeligt, at Loven kunde træde i Kraft fra 1ste Januar 1851, har man foreslaaet, at dens Bestemmelser skulle indtræde med det nye Finantsaar.

De ældre Love, som berøre Gjenstandene for nærværende Lov, kunne ikke ubetinget høves eller uden Vidtløftighed optages i denne; det maa være forbeholdt en mere almindelig Postlov at fastsætte udtømmende, tillige paa Erfaring om de nye Forhold støttede Bestemmelser, angaaende Postforsendelser.